

ikke for at gjøre Loven mindre god, men netop for at gjøre den bedre. Jeg skal saaledes slutte mig til det Ønske, der i Landsthingets Betænkning er udtalt om, at Invalidider, der have Invalidforsørgelse, og som ansættes i Statens Tjeneste, maa blive stillede gunstigere, end de ere i Dieblisset. Et andet Punkt, jeg vil henlede Thingets Opmærksomhed paa, er, at Krigsinvalidider fra den første Krig saavel som fra Krigen 1864, der endnu tjene i Hæren som Officerer, blive, naar de blive affledigede, behandlede efter Loven af 1876, hvoraf Følgen er, at de faae langt Mindre, indtil 3 a 4 Gange Mindre, end hvis de vare gaaede af som Invalidider før Loven af 1876. Herpaa tror jeg, at der bør raades Bod. At den Mand, der i Krigen har mistet en Arm, er Invalid, vil Ingen benegte; men trods denne Bestadigelse er det jo muligt, at han alligevel kan forrette Tjeneste, og er han en dygtig Mand, maa man jo ønske at beholde ham. Men, naar han saa afflediges, er der saa ikke Grund for Staten til at give ham den Understøttelse, han vilde have faaet som Invalid. Jeg har for 8 Dage siden indgivet Andragende for en saadan Invalid, en Officer, som to Gange er bleven haardt saaret, første Gang ved Bov, anden Gang ved Fredericia 1849, og som er bleven afflediget og behandlet efter Loven af 1876. Der er flere, som ere i samme Tilfælde. Jeg kan saaledes nævne en Udelingschef, som er blevet saaret i Brystet og mangler to Ribben; en anden Officer har i 1864 faaet et Studjaar i Munden, hvorved han mistede alle sine Tænder, men dog er han istand til at gjøre Tjeneste; men han er nødt til at være forsigtig med, hvad han nyder, og navnlig maa han spise en særlig Slags Brød; faar han det ikke, maa han sulke. Naar saadanne Mænd, som gjøre deres Tjeneste og udføre den godt, engang nødsages til at gaa af, saa forekommer det mig, at Billighed taler for, da de utvivlsomt ere virkelige Krigsinvalidider, at de stilles paa samme Maade som deres Kammerater fra 1848—50 og 1864. Vædringer i de Retninger, jeg her har antydet, ville neppe møde Modstand i et Udvalg. Jeg skal hermed anbefale Lovforslaget, og kommer det i et Udvalg, haaber jeg, at det ikke skal blive der længe.

Winther: Det er et Par Udtalelser af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), jeg vil tillade mig at yttre et Par Ord om. Det ærede Medlem sagde, at man maatte ikke nedsette det Hverv, at forsvare Fædrelandet, derved at man gjorde det til et Kontraktsforhold i Genhold til hvilket den Saarede kunde forlange sin Erstatning.

Saavidt jeg forstod den ærede Folkethingmand, der fremsatte denne Betragtning, har han paa ingen Maade villet gjøre dette Forhold om til et Kontraktsforhold, men alene villet sige, at det maatte væsentlig betragtes anderledes end som et sædvanlig Pensionistforhold. Jeg gjør denne Bemærkning, fordi det ærede Medlem tilføldigvis er forhindret fra at være tilstede. Hvad jeg her udtaler, har jeg udtalt tidligere ved flere Leiligheder, nemlig den — jeg kan næsten sige — Stamfølelse, jeg har over at se, hvorledes man i visse Tilfælde affærdiger dem, der ere blevne saarede navnlig i den første Krig, efterat jeg havde læst den kongelige Proklamation, hvori der forud for Krigen gaves disse Løfter. Det er det, jeg har imod. Jeg har paa ingen Maade villet have, at den, der er forpligtet til at forsvare sit Fædreland, hvilket vist enhver dansk Mand gjerne gjør, skulde kunne gjøre Fordring paa Erstatning eller betragte det som en Betingelse for at gaa i Kampen, at han vidste, at han fik Erstatning; men jeg siger: Udsied ikke saadanne Proklamationer, naar man ikke har ifinde paa en nobel Maade at holde dem, og naar saa det ærede Medlem siger til mig: Stillede det ærede Medlem i det Mar, da den første Invalidelov blev vedtagen, Forslag om at forhøje de Sætser, som da bleve fremsatte i Loven, naar man tager 100 som Enhed, med 225 Procent, saa siger jeg: nei, det gjorde jeg ikke, men jeg har jo bestandig udtalt mig for, at man skulde give rundeligere Understøttelse, end der blev givet. Naar jeg ikke dengang stillede Vædringsforslag, har det naturligt været af Hensyn til den Stilling, jeg indtog i Thinget. Der var en ganske anden Majoritet i dette Thing, da disse Love bleve vedtagne, end nu, og er der Noget, der skal have Ansvar for den knapt tilmaalte Understøttelse, er det den Majoritet, som der dengang var. Hvem det var, er der maaske mange af dem, som nu rundt omkring i Landet klage over, at Folkethinget ikke har været rundhaandet nok, der vide. Det vil jeg blot give de Herrer at betænke, som have reist den Agitation, som her har været omtalt. Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) gjorde med fuld Føie opmærksom paa, at man, idet man betragter denne Forhøielse og vil vurdere, om den er for stor eller for lille, kommer til at tage Tidskonjunkturerne i Betragtning, og jeg skal henholde mig dertil og derfor ikke udtale mig videre desangaaende. Hvad den omtalte Agitation angaar, maa jeg ogsaa fuldelig tiltræde de Anker, der ere gjorte derimod fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds. Det er jo i det Hele taget betegnende, at man i denne Tid